

Tale til konfirmanderne 2018, Tved kirke

(Inden talen starter lyder der "Gå ikke over sporet, der kommer tog"!) Ingolf/Søren stiller sig under stationsuret og blæser i fløjten og råber: "Så er der afgang", og går ned igen.

Lydspor: DSB Jinglen (Trine)

Overhøjtaleren taler Julie (Togpersonalet):

Kære konfirmander.

Velkommen om bord i toget.

Vi vil i dag gerne invitere jer med på en rejse ind i troen, før I forlader kirken som nyudsprungne konfirmander. På denne rejse vil der selvfølgelig være mulighed for at handle lidt i DSB kiosken, men da vi atter er forsinkede, har jeres præst tilladt sig at handle til jer på forhånd. Jeres indkøb er i de små poser ved jeres stole –poserne skal forblive uåbnede til vi er kommet til næste station. Bliver der problemer undervejs, står personalet til jeres rådighed. Foran jer har vi vores stewardesse Trine, bag jer konduktøren Ingolf, ved orglet Lokomotivfører Søren sammen med ham driftleder-ansvarlig Julie. Der findes en flaske vand og slikkepinde og karameller hos jer, som kan hjælpe på både togskræk og kupéskræk.

Inden I om lidt bekræfter jeres tro, må vi på togselskabets vegne og reglement fortælle jer, at turen her er på helt eget ansvar. Det er jeres beslutning, og den kan ikke returneres og fortrydelsesretten allerede er ophævet fra dåbsdagen af, hvor billetten blev købt. Vi ønsker jer en behagelig rejse. Tak.

Præsten:

Kære konfirmander.

Så sidder vi her – ombord på troens tog, for at tro er som at rejse med tog. For mig at se er det at blive konfirmeret som at stå på en station – og lige nu sidder I i toget og venter på Tved Kirkes station. Og jeg er sikker på, at det bliver en spændende rejse I har foran jer. Jeres tro vil på sin vis være de skinner, som I kører på gennem hele livet – det der bærer jer - og leder jer på rette vej. Togvognen er jer selv - jeres liv – det vigtige, og det I bekræfter i dag er, at uanset hvor hurtigt eller langsomt I kører gennem livet, uanset hvor tæt på eller hvor langt fra I er fra jeres mål, så vil I lade ham bære jer og tro på, at skinnerne findes, som I kører gennem livets landskaber.

Gennem livet findes der mange destinationer og mål, som man gerne vil nå. Kigger I rundt i vinduerne her på stationen, kan I se nogle af de destinationer, som I kender fra togtuen, når I kører med DSB ([hjemmelavede DSB skilte efter deres design med Aalborg, København, Odense osv.](#)). Men også dagen i dag – jeres konfirmationsdag – er en station. Tænk- kun én gang i livet kan man blive konfirmeret, kun én gang, og denne dag har også et mål i sig - nemlig ved alteret, hvor I vil bekræfte troen foran jeres himmelske fader. Faktisk er festen og gaverne helt overflødelige og uundværlige, det er jo Gud selv, der er altings mål. Det talte vi jo om dengang jeg druknede et par telefoner nede i Kirkely: fokus væk fra sociale medier og fokusér derimod på Gud - dét er vejen frem.

I dåben blev det første skridt taget for jer ind i tilværelsen med Gud, billetten blev købt, men i dag tager I så selv det andet store skridt, hvor I er gamle nok til at svare for jer selv – og sætter jer ind i togvognen – tager et valg inde i jer selv.

MEN - jeg ved af erfaring, at når man rejser er der flere ting, man bare må have med. Jeg holder ufattelig meget af jer, så når det kommer til jer, skal I ikke mangle noget. Derfor har jeg i dag pakket en lille pose til jer alle, der indeholder nogle af de vigtigste ting, som jeg synes, at I skal have med.

Først er der billetten.

Den sidder bag på jeres stol (*ungkort med deres navne anført*). Sæt jer aldrig ind i et tog uden billet– jeg taler af erfaring – man kommer INGEN vegne – og det koster dyrt, hvis man kører på røven. I fik jeres **billet** dengang I blev døbt for længe siden og var alt for små til selv at sige ja til troen - men det kan I så i dag. Billetten fortæller noget om, hvem I er – om jeres identitet, jeres alder navn og fødselsdatoer; på samme måde er I også skrevet ind i Guds historie. Billetten er vigtig at have med sig, når man rejser. Når man har den med, åbner grænserne sig for en, man tør færdes nye steder, fordi man ved, hvem man er og kan være ganske frygtløse overfor en vred konduktør – for billetten er i orden -og kun sådan kan man komme nogen vegne på en god måde. I dåben fik I at vide, at I ER Guds børn, født til at elske og dele grænseløs kærlighed. Og I dag er I klar til at bruge jeres **billet for alvor**, når I i dag svarer I for jer selv.

I konfirmationen sætter I jer ind i toget, fordi I tror på det. Og I *kan* TPL (tro på lortet). I vil køre på troens skinner. Når man har troen, så kan man, ligesom når man sidder i et tog overskue tingene på en helt anden måde. De store og svære ting kan pludselig se så små ud i horisonten, og det er som om man et kort øjeblik er hevet ud af hverdagen og bare forholder sig til sin kupé og lader verden være verden på den anden side af ruden, som den passerer forbi.

Inde i togkupéen sidder der også mange andre passagerer— de rejser også med troen, det kristne **fællesskab** kalder vi dem, og sammen klarer vi de turbulenser og eventuelle forsinkelser, der kunne komme. Med Gud ved sin side og troen i hjertet og et levende fællesskab omkring sig bliver de svære ting nemmere at bære.

I jeres poser, som I gerne må åbne nu, er der blandt andet **post-its og en DSB-kuglepen** – De er uundværlige. At skrive en pakkedisse er ofte en stor hjælp, når man skal lære sig selv at kende. For nu skal I virkelig overveje hvad I har behov for, hvad der er vigtigt for *jer* at have med, hvad der kan undværes og sorteres fra. Hvor meget I kan bære. Pakkelisten fortæller jer noget om, hvad I kunne tænke jer at have med i bagagen.

Så er der også en halspastil. Den pakke er med for at minde jer om altid at tale rent, klart og ærligt gennem livet. Vær jer selv, som Guds børn og med den styrke han har givet jer. Og fortæl andre om den kærlighed Gud favner jer med.

I kufferten ligger der også et **plaster**. Når man somme tider falder og slår sig i livet, så er et plaster en god løsning. Det fjerner ikke det, der gør ondt, men det standser blødningen hurtigere. Lidt ligesom at trække i nødbremsen af og til og stoppe op og forholde sig til livet som det er her og nu. Sådan er det også med Guds kærlighed. Vi kan altid bede til ham, når livet gør ondt, og han vil uden tvivl lytte og sætte et plaster hen over det, der gør ondt –når bare vi vil stoppe op af og til og lytte.

Når man så ankommer til et nyt land eller en ny destination gennem livsrejsen og oplever nye ting, som kan virke helt fremmed for en, så er det altså rart pludselig i alt det nye, at have noget velkendt med. Det skal I selvfølgelig også have med.

Derfor har jeg også pakket en gang **Fåborgleverpostej** til jer- som et billede på det velkendte, der bringer os tryghed og ro.

Og så skal I aldrig glemme hvor I kommer fra. Derfor ligger der også et **Dannebrogflag**, som fortæller os to ting. For det første hvor vi kommer fra, men korset i flagets midte fortæller os også om det himmelske sted, som vi har del i – om alt det der blev opgivet og lidt for vores skyld, og det er mit ønske for jer, at I husker at sætte pris på de ting, som livet byder jer, for det er virkelig en gave I har fået.

Nede i posen findes også et sæt **ørepropper**. Dem skal I ikke sætte i nu – kirken er et af de steder, hvor det er strengt forbudt at bruge dem ;) Ørepropperne har jeg pakket med til jer, fordi livet sommetider larmer. Så mange meninger og råd og valg og krav. Man kan blive helt forvirret og sommetider vred. Når I får det sådan en gang i mellem – så sæt hellere dem her i, i stedet for at skændes med sidemanden eller dem i modsatte kupé. Find hellere roen i dig selv og acceptér at ingen mennesker er helt ens. For når man lukker verdens larm ude, så er det man kommer tilbage til sig selv og udgangspunktet- nemlig Gud – og så ved man, at man ikke er alene i al larmen.

Det sidste der ligger i posen er **et lille danmarkskort** med Danmarks stationer (*miniudgave af DSB's oversigt over stationer i DK*). Af og til falder man i søvn i toget, er uopmærksom eller fordybet i at game eller handle på Wish – og så sker det, at man havner på en forkert station. Panik ikke – kig på kortet, så I igen får overblikket. Kortet er et billede på Bibelen og den vejledning, som vi får herfra. Jeg ved godt, at I ikke slår op i den hver aften – men I kender budskaberne – så brug dem, hvis I farer vild – og så er jeg sikker på, at I finder det rigtige tog på de rigtige skinner igen.

Så, kære konfirmander. Om lidt bliver I sluppet løs – men det betyder også at jeg skal slippe jer som konfirmationshold. Det er virkelig svært, for I har fået en stor plads i mit hjerte - I er vigtige for mig. Jeg kommer til at savne jeres varme selskab, jeres frustrerede øjne, når jeg beder jer smadre mine tallerkner, drukner telefonerne kl 9.00 om morgenen, beder jer stille jer på bordene og fremsige fadervor; jeg kommer til at savne jer, når I tropper op til pandekager og kakao, selvom I har fået fri for konfirmandforberedelsen, kommer til at savne at blive sulet når det sner, kommer til at savne at skælde ud, når I kaster slik gennem lokalet til overnatningen – og så kommer jeg til at savne alle vores samtaler. For jeg har lært så meget nyt i hvert enkelt møde jeg har med jer - både enkeltvis - og som hold, og jeg synes, at det er smadder hyggeligt med telefonsamtalerne, sms'erne og de spontane besøg.

Vi har talt om glade ting, men også talt sammen, når det hele bare er virkelig svært og uoverskueligt. Og som en af jer sagde forleden, så var det lidt trist at skulle stoppe, for så kunne man ikke længere komme over, hvis man havde lyst. Og det er helt forkert. Jeg findes stadig på præstegården, er altid klar med en gang pandekager eller en tallerken, som I må smadre, hvis I har en dum dag, og jeg findes også i kirken næsten hver søndag, hvis I savner at øve fadervor og trosbekendelsen. I er altid velkomne både i kirken og nede på præstegården –det håber jeg I ved.

Om ikke andet ved jeg, at I alle har lovet at komme i kirke hver søndag fremover, når I ikke spiller håndbold eller fodbold, ridder heste, springer trampolin, gamer eller er på spejderlejr, og så ved jeg, at vi stadig ses en gang om ugen ☺ Alle har været flittige kirkegængere i år. Selvom jeg ikke giver krydser men fisk - og ikke insisterer på de 10 gange fremmøde ved gudstjenesterne, så har langt de fleste været i kirke minimum 10 gange. Den flittigste kirkegænger i år er dig Anna-Sofia, der har været i

kirke hele 28 gange og dermed scoret 28 fisk. Derfor overrækker jeg dig nu den her gave som lovet til den, der kom mest i kirke (gaven er to billetter sponsoreret fra DSB). Men der er også en anden gave på højkant i dag, for vi har også én, der har formået at hive flest med i kirke – og det er dig Julie. Derfor skal du have missionærprisen i år. Og jeg vil med det samme takke DSB for at hjælpe til med alle mulige ting her til konfirmationen, men også for at have sponsoreret begge præmier. Værsgo. (DSB har sponsoreret DSB-powerbank). Og så blev jeg pænt spurgt af Lucas, om han ikke også skulle have en gave, for at være den der er kommet mindst gange i kirke. Det vil jeg om noget kalde en trøstepræmie, men selvfølgelig skal du også have én for hver gang du ikke kom. Så vi takker hermed også Fynbus for at have sponsoreret din trøstepræmie - nemlig et 10-turskort med Fyn bus. Med aktiv kirkegang og DSB kommer du hele Danmark rundt, men kommer man ikke nok i kirke, så må man ”nøjes” med at blive på Fyn ;)

Jeg håber I gennem konfirmationsforberedelsen har fået pakket lidt ned i jeres poser, som I kan bruge videre ud på jeres livsrejse. Jeg ønsker jer Guds kærlighed og Guds fred og den fedeste rejse ever - og jeg håber, at I - uanset hvad - vil blive ved med at køre på skinnerne og for alt i verden: TPL!

Amen.

Kasper spiller efterfølgende på guitar John Mayers "Stop that train).

Postludium: ("Sydpå" med Bro)

Bibelgave: Mangabibelen/tegneserieudgaven.